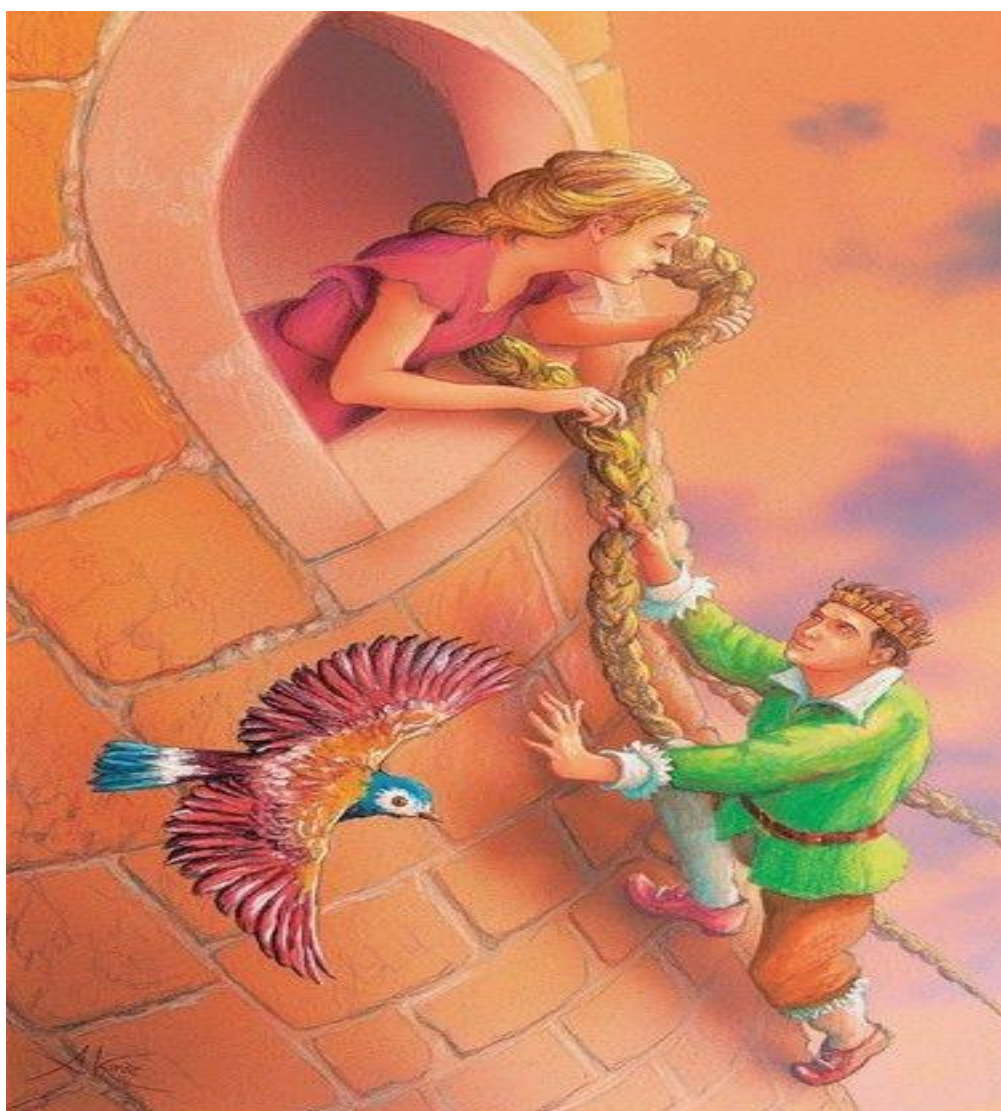

10.3(streda) PEOV
Zje ťa vlk? Lieta kôň?
Rozprávky na čítanie

ZLATOVLÁSKA

Jacob a Wilhelm Grimmovci

V bielej murovanej chalúpke žili raz manželia. Neboli ani chudobní, ani bohatí, ale boli veľmi šťastní. Žena a muž sa zahrňali veľkou láskou. Jeden by urobil pre druhého všetko.

Raz žena pocítila, že onedlho sa jej narodí dieťa. Hneď o tom povedala mužovi a obaja oslavovali radostnú novinu po celý večer. Keď si ľahli spať, mesiac už bol vysoko. Žena však nemohla zaspať. Napokon, keď začalo svať, vstala z postele a pristúpila k oknu.

- *Ach - vzdychla. - To je to, čo potrebujem.*

Pred očami sa jej ukázal nádherný pohľad na čarovnú záhradu čarodejnice, ktorá bývala v susedstve. Žena sa lačným pohľadom zadívala na hriadky so zeleným šalátom.

- *Umriem, ak nechutnám čo i len lístoček z toho šalátu, - šepala a zobudila muža.*
  - *Prosím ťa, zjdi do čarodejnicinej záhrady a prines mi trochu šalátu.*
  - *Vieš, že je krutá ku každému, kto sa pokúsi vykrádať jej hriadky. Môže ma zabiť. Všetky sochy v tejto záhrade sú do kameňa zakliati zlodeji višní a hrušiek. Zaklína ešte aj vtáky, čo vyzobkávajú semenka.*
- *Ale ja musím mať z toho šalátu! Ak ma máš rád, prines mi aspoň lístoček. Prosím, urob to pre mňa.*

Muž sa váhavo prikradol do záhrady a priniesol žene pár lístkov.

- *Teraz som šťastná! - povedala žena a vrúcne ho pobožkala na líce.*

Jej šťastie však netrvalo dlho. V nasledujúcu noc zase pocítila neodolateľnú chuť zajesť si zo šalátu.

- Aspoň jeden lístok, - prosila muža. - Včera to tak dobre prešlo. Čarodejnica si iste ani teraz nič nevšimne.

Ale mýlila sa. Čarodejnica čakala pri plote a len čo sa muž nohou dotkol jej pôdy, povedala hrozivo:

- *Kto mi príde do záhrady*

*kradnúť, z toho bude skala!
Každý zlodej nech sa bojí,
neušetím ani kráľa!*

- *Ach, zľutuj sa, prosím! - zvolal muž. - Dám ti, čo len chceš, ale daruj mi život.*
  - *Čo len budem chcieť? - zasmiala sa čarodejnica. - Tak počúvaj:*
- *Malé dieťa by som chcela.*

*Za život to nie je veľa.
Vychovám ho ako svoje,
bude moje, moje, moje!*

Zdesený muž pristal na všetko.

Keď sa žene narodila pekná dcéra, poslušne ju zaniesol do čarodejnicinho domu.

Ježibaba nazvala malú Zlatovláskou a vychovala ju ako vlastnú dcéru. Dievčatko sa hrávalo v záhrade, kde jej nič nechýbalo. Keď podrástla, čarodejnica ju zatvorila do veže bez dverí.

- *Tak ťa ustriehnem pred zlom tohto sveta, - vysvetľovala Zlatovláske. - Ty si ani nevieš predstaviť, akí vedia byť ľudia ničomní. Niektorí zjdu tak ďaleko, že kradnú cudzie rastliny.*

Zlatovláska neprotestovala. Iný život nepoznala. Počúvala vtáky a spolu s nimi spievala pesničky - raz radostné, inokedy smutné. Mala krásny hlas.

Mala aj krásne zlaté vlasy, ktoré si zapletala do dlhých vrkočov. Tri razy za deň bola čarodejnica pod vežou a volala Zlatovláska moja milá, spust' mi vrkoč!

Vtedy dievčina spustila vlasy z okna až na zem a čarodejnica sa po nich vyšplhala hore.

Priniesla jedlo i nápoje. Trochu sa pohovárala so Zlatovláskou a potom sa vrátila do svojho domu so záhradou.

Jedného dňa popri veži prechádzal mladý princ.

Počul spev, bol ním nadšený a rozhodol sa zistiť, komu patrí ten krásny hlas. Keď nenašiel nijaké dvere, čo by viedli do veže, vymyslel si lešť. Ukrytý za stromom pozoroval tajomnú stavbu. Vo zvyčajnom čase prišla čarodejnica a zavolala Zlatovláska moja milá, spust' mi vrkoč!

Dievča sa vyklonilo z okna a splnilo príkaz. Princ uvidel jej tvár len na chvíľočku, ale tá chvíľočka stačila na to, aby sa zaľúbil. Hoci bol odvážny, zaváhal. Je dosť odvážny, aby vstúpil čarodejnici do cesty? Nezl'akne sa jej moci? Keď raz však chcel odísť, počul čarovný Zlatovláskin spev. Nie, nemohol by žiť bez tej dievčiny!

Keď prišla noc, zastal pod vežou a zavolať Zlatovláska moja milá, spust' mi vrkoč!

Chytil zlatý vrkoč a vo chvíli sa vyšvihol na vežu.

Zlatovláska sa preľakla, ale princ jej vysvetlil, že sa zaľúbil do krásneho hlasu a do ešte krajšieho dievčaťa, že chcel odísť, ale láska bola silnejšia ako strach pred čarodejnicou.

Zlatovláska nikdy nepočula také krásne reči. Netrvalo dlho a zaľúbila sa do mladého princa.

Odvtedy sa vo dne zhovárala s čarodejnicou a v noci počúvala sladké slová milovaného. Všetko by bolo dobre, keby si mládenec uvedomil, že má požiadať Zlatovlásku, aby zachovala ich tajomstvo.

Raz, keď boli obe s čarodejnicou zabraté do vyšívania a besedovania, dievča sa spýtalo:

- Prečo si taká ľahká, keď ideš hore, a princ taký ťažký? Nevieš niečo, čo by sa dalo s tým robiť? Bojím sa, že mi nakoniec vytrhne všetky vlasy.

- *Aký princ, moja malá? - spýtala sa sladko čarodejnica a Zlatovláska jej o všetkom porozprávala.*
  - *Bola by som rada, keby si sa s ním zoznámila. Je krásny a bohatý a chce, aby som sa stala jeho ženou. Azda mi budeš musieť prichystať výbavu.*
- *Prichystám, prichystám, dieťa moje. A dnes tu počkám na tvojho milovaného. Túžim ho poznať, - usmiala sa starena posmešne. Zlatovláska, zaujatá snívaním, si nič nevšimla.*

Večer princ našiel okrem dievčiny aj čarodejnicu.

Čarodejnica už neskryvala svoju nenávisť. Mládenca zhodila z okna a Zlatovlásku poslala do lesa. Princ spadol na krík s otrávenými listami, oslepol a nemohol nájsť cestu do svojho kráľovstva.

Dievča zase dlho blúdilo medzi stromami, až napokon našlo opustenú chalúpku, v ktorej ostalo bývať. Živilo sa lesnými plodmi a korenkami.

Prešlo veľa času, kým do jej pustovne prišiel oslepený princ. Prešiel veľa chodníkov, ciest a cestičiek podopretý o krivú palicu. Zlatovláska mu vyšla v ústrety s dvojčatami: chlapcom a dievčatom.

- Toto sú naše deti! - povedala a rozplakala sa. Slzy jej stiekli na princove oči a mládenec

zase získal zrak.

Onedlho už všetci bývali v jeho paláci.

Deti pekne rástli. Keď prišiel čas, dievčatko vydali za bohatého, švárneho a dobrého kráľa.

Chlapec zase zabil draka a oženil sa so zlatovlasou dievčinou. Ani jedno z detí nikdy nepočulo o čarodejnici a neostalo po nej ani chýru, ani slychu.

Raz, keď Zlatovláska prechádzala cez krajinu, v ktorej strávila detstvo, uvidela, že čarodejnicina záhrada je zarastená burinou. Už sa o ňu nik nestaral.

Rozprávka je z knihy Veľká kniha rozprávok.

Príjemný zážitok pri čítaní moji družinári.